

Vàng Trắng Dạ Cổ

MacDung

ó ai bao giờ tự hỏi: vàng trắng bao nhiêu tuổi? Mà đêm trắng bằng bạc khắp chân mây. Trăng lung linh soi bóng qua ngàn lá. Diệu dàng như bóng mẹ phủ nôi hiền. Mặc kệ mưa gào, đêm đông rét lạnh. Lúc sáng, lúc mờ trắng ẩn hiện khắp đó đây. Vui say chén rượu đêm rằm, ánh trăng treo như ngọn đèn soi tỏ. Không đòi công, sức lực chẳng hao mòn. Sáng rực đêm trắng, vui cùng bảy trẻ nhỏ. Thẩn thơ buồn, trăng hòa vào tâm sự thể nhân...

Đã lâu lắm rồi tôi đi tìm lời giải cho một câu đố day dứt kéo dài qua năm tháng. Nhưng tự trong thâm tâm biết rằng không có chiếc thước nào đo được thời gian. Dẫu biết rằng vậy, nhưng khi đêm trắng xuất hiện, lòng lại nao nao đi hỏi tuổi chị hằng. Biết bao thi nhân say trăng mà thả trôi vãn điệu. Uống rượu ngắm trăng tàn, cười ngạo cả thế gian. Yêu trăng, say trăng không chưa đủ, lúc chén rượu say mềm họ lại tự nguyện vì trăng mà chết, khi trên môi còn ẩn hiện nụ cười...

Ánh trăng ngàn đời vốn gắn mình cùng đồng nội, với chốn xưa, khi ánh điện còn xa lạ với con người. Chỉ lúc ấy, và khi ấy, với bóng tối vây quanh, ánh trăng mới huyền hoặc đi vào lòng người với nhiều cảm xúc khó tả. Một con sông quê, từ giang đầu ánh trăng như rắc vàng xuống dòng chảy. Lấp lánh trên mặt sông, hòa mình cùng sóng bạc, trăng như hát ca, cùng ì oạp với triều dâng. Dòng sông trải thảm vàng, cuộn cuộn trôi xuôi, chờ nặng những con đò với khách lãng du say trăng mà ngỡ rạng ngày...

Tiếng mõ tàn canh. Sương tan trên núi vắng. Trăng vẫn mênh mang lưu luyến buổi đêm tàn...

Đêm quê vắng vặc bóng trăng. Đàn trâu gõ sừng đòi ra đồng gặm cỏ. Mực đồng khó ngủ cười trâu lang thang đồng nội. Tiếng sáo du dương lan tỏa gió đồng đêm...

Ánh trăng với vạn ngàn tinh tú, điểm tô sống động cho một bức tranh mà bút tích con người không sao thể hiện nổi. Gam màu sáng, tối, giản đơn, nhưng dị đồng cùng bút mực, lạ lẫm với con người, và chưa bao giờ chấp nhận phiên bản thứ hai cho đêm trăng huyền ảo...

Một phút chạnh lòng khi ánh trăng tan. Nỗi buồn dị biệt biên biếc tuổi xanh. Với niềm hoài cổ về một ánh trăng xưa, xa rồi không còn nữa. Ánh điện vây quanh, chị hằng nhường bước. Đồng nội hóa đô thành, trăng đi qua lạnh lẽo. Cây xanh mất rồi trăng làm bạn cùng ai? Đưa bước chân lên nhưng đầu mãi ngoảnh lại. Vàng trắng xưa ai lấy mất đi rồi? Hoài cổ... Hoài cổ... Ai cùng người làm bạn? Và ai kia: Trả lại ánh trăng xưa...!?

Saigon đêm không trăng 1.2.2015

MacDung